

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Mersine Vigopoulou

Femeile suferinței și nădejzii

Traducere din limba greacă:

Cristian Spătărelu

EDITURA EGUMENIȚA

2018

Cuprins

În loc de prolog	5
Anghelina	7
Agnia	33
Ghetsimana	57
Alice și Elena	81
În loc de epilog	133

Distribuție:
S.C. Egumenița S.R.L.
O.P. 1
C.P. 150
800720 Galați
tel./fax: 0236-326.730
e-mail : editura@egumenita.ro
www.egumenita.ro

Anghelina

Lina își privi ceasul de pe noptieră și oftă. Era trei dimineața. Insomniile o chinuiau. Se înveli bine cu plapuma, pentru ca cel puțin să-și încălzească trupul. Se simțea singură în lipsa soțului ei, dar încetase să se mai necăjească. Absența lui era mai degrabă izbăvire pentru ea. Izbucnirile lui nervoase deveniseră un coșmar în ultima vreme. Nu mai era omul pe care-l știa.

Când l-a cunoscut, lucra ca reprezentant comercial la o mare companie farmaceutică și călătorea des în provincie. Sporurile pe care le primea nicicând nu-l mulțumeau și mereu se simțea nedreptățit. Dar ea nu se văita niciodată. Se descurca foarte bine. Prin chivernisirea ei le-a crescut pe cele două fiice ale lor fără să le lipsească cele necesare.

De altfel ce pretenții să aibă de la viața ei o simplă gospodină? O plimbare pe țarm, o excursie cu familia, câteva rude și prieteni buni îi erau îndeajuns pentru a se simți fericită. Cât despre fetele sale, erau deja asigurate. Cele două imobile pe care i le lăsase socrul ei erau ceea ce trebuia pentru a le face zestre acestora. Această mică avere îi dădea o siguranță.

Însă nu aduce anul ce aduce ceasul. Când le-au pierdut pe toate acestea nici nu și-au dat seama.

Spiros cheltuia deseori și puținele lui economii, pentru că voia ce-i mai bun și mai scump pentru

familia sa. Privea mereu spre... cele înalte. Deseori Lina distingea o ușoară invidie în ochii lui pentru orice bărbat de succes, o gelozie care se adevăra și mai mult de fiecare dată când spunea:

— Oare cu ce sunt aceștia mai buni ca mine?

Ea reacționa în felul ei, încercând să-l liniștească, dar nu-l putea cuminti.

— Ce se întâmplă, măi femeie, eu toată viața o să rămân așa? Un funcționar?, i-a spus într-o zi, și a vândut primul imobil pentru a cumpăra un spațiu care să adăpostească o companie de medicamente, pe care de mult o avea în minte.

Compania lui! Oricât s-au certat, oricât a plâns ea, n-a putut să-i schimbe hotărârea de a vinde unul dintre cele două imobile ale socrului ei.

— N-o să fii tu un obstacol în cariera mea!, i-a strigat, și după o ceartă cumplită a dus-o direct la notar.

Așa și-a deschis afacerea, înscriind-o însă pe numele ei. El nu voia încă să-și părăsească locul de muncă. Ea a intuit că în spatele acestei mișcări se ascundea o trufie, poate chiar și o slăbiciune omească pentru fală și apreciere, deși el niciodată n-a recunoscut asta.

Era adevărat că Spiros era om harnic și sârguincios. La început toate mergeau bine. Cunoscut de mult în acest spațiu, n-a întârziat să-și câștige clienții lui. Încet-încet a lăsat meseria de funcționar, pentru că prezența lui era mereu necesară în afacerea recent deschisă. Împreună cu el lupta și Lina. Se trezea în zori pentru a apuca să le facă pe toate. Și acasă și la magazin. De multe ori stătea până târziu

Respect pentru oameni și cărți

împreună cu el pregătind comenzi și colete, iar totodată ajuta și la birou.

Dar timpul trece ca o apă curgătoare și toate se schimbă. Fiica lor cea mare deja învăța informatică și contabilitate. Cuprinsă de entuziasmul tinereții, a început imediat să lucreze cu tatăl ei. Cea mică mai avea doi ani până la terminarea liceului. Visa să studieze economia și să preia repede administrarea afacerii.

Tinerețea este mereu așa: grăbită!

Își prinde floarea în geana Primăverii fără să-i pese de crivăț sau de nămeți.

Peste puțin Spiros a hotărât să extindă afacerea. În ciuda împotrivilor soției lui a angajat încă trei persoane. Și, cum era firesc, cheltuielile au crescut foarte mult. Doar că, dacă până atunci el lua toate inițiativele, când au început primele dificultăți a trimis-o pe Lina să se împrumute de la rudele ei. Nu i-a fost ușor. S-a umilit pentru binele familiei și a reușit. Spiros a înțeles repede că banii aduși de soția lui erau ca o picătură în ocean și a luat decizia curajoasă: Va cere un împrumut mare de la bancă! Și pentru a o convinge pe Lina să semneze i-a vorbit despre viitorul și binele fetelor.

Era un truc vechi, dar știa că mereu îi reușește.

Lina s-a uitat iar la ceas. Ora patru. A deschis sertarul și a privit pastilele roz, „făcătoare de minuni”. Dacă mai lua una poate că ar mai fi dormit puțin. Însă s-a răzgândit repede. În ziua aceea voia să aibă mintea limpede.

S-a ridicat, și-a pus o geacă groasă și a ieșit pe balcon. A inspirat adânc. Aerul sărat, care venea dinspre mare, îi îngheța fața. A început să socotească câte decizii mari a luat de pe acest balcon...

Până la urmă iubea mult casa lor. Era o mireasă de douăzeci de ani când a venit în acest apartament împreună cu Spiros ca să adăpostească iubirea lor. Odată cu trecerea anilor le-a văzut pe fetele ei crescând în același cartier în care se jucase și ea când era mică. Au mers și ele la școala ei de piatră. S-au bucurat de țărni pescuind împreună cu tatăl lor. Mereu visa că aici îi va aduce mai târziu și pe nepoții lor...

Acesta era locul unde se născuse și crescuse, casa ei îndrăgită din fața mării.

O corabie luminoasă ieșea încet-încet din port.

— Călătorie plăcută... a șoptit Lina.

Ah, dacă ar fi putut-o lua și pe ea... Să evadeze într-un loc îndepărtat. Necunoscută între necunoscuți. Acolo unde să nu mai sune telefoanele de la bănci cu ratele restante. Acolo unde să nu existe polițe neachitate care s-o poarte prin tribunale.

Pe de altă parte nu putea să-l dezamăgească pe Spiros. Era un soț și un tată bun. Se îngrijea de casa și de copiii lui. Familia era toată viața sa. Doar că egoismul și încăpățânarea lui le stricau uneori pe toate. Dacă ar fi lipsit această încăpățânare a lui, acum poate că lucrurile n-ar fi ajuns până aici.

Corabia își continua drumul.

Inima Linei bătea din aripi ca o bufniță înspăimântată pentru a o ajunge, pentru a pleca, dar ră-

mânea încă țintuită acolo. Genunchii i s-au înmuiat. S-a sprijinit de balustrada balconului ca să aștepte zorile și i-au venit în minte ultimele lui cuvinte:

— Dacă aș avea cincisprezece milioane de drahme, în acest an, 1990, m-aș descurca foarte bine. Aș plăti toate datoriile și mi-ar mai rămâne doar banca. Un cunoscut de-al meu îl cunoaște pe director și ne va ajuta să facem o nouă negociere a împrumutului, i-a spus cu puțin înainte de a pleca în călătorie.

Nu i-a răspuns. Chiar și casa părintească, unde stătea mama lui, o vânduse. Au fost nevoiți s-o ia la ei și – ca întotdeauna – cele grele au fost lăsate Linei. A înghesuit masa între canapele, și construind un perete subțire a încropit o cameră mică pentru soacra ei.

Bătrâna, după ce și-a pierdut casa și odihna, a început să devină nervoasă. Și pentru că fiul ei lipsea mereu, furia și cărteala se vărsau asupra nurerii. Faptul că locuiau împreună a înăbușit relația frumoasă pe care o clădiseră cele două de-a lungul timpului.

Lina, pentru a rezista, și-a găsit consolare în calmante. Nu avea niciun alt ajutor. În deznădejdea ei s-a gândit să ceară ajutor de la un prieten de-al ei psiholog. Christos fusese colegul ei din gimnaziu. Studiase în America și apoi își deschisese birou în oraș. Din păcate însă, criza financiară prin care trecea Lina nu-i permitea asemenea lux.

Cincisprezece milioane! Cincisprezece milioane! Gândurile au început să i se învârtă în cap. S-o înnebunească.

Cu acești bani ar fi putut să-și răscumpere liniștea.

Să pună capul pe pernă și să doarmă. Să se plimbe cu fetele pe țârm, scăpată de coșmaruri. Poate că și Spiros ar fi devenit mai calm. Însă singurul lucru care le rămăsese era casa lor.

— Nu, sigur valorează mult mai mult, a murmurat.

Acest gând o lovea ca un pumn în stomac. Un fior i-a străbătut tot corpul și a început să tremure.

— Niciodată! Niciodată nu voi vinde această casă, a zis, vrând să-și liniștească fricile.

Amintirea părinților ei, care i-o cumpăraseră răbdând atâtea lipsuri și sacrificii, o durea adânc. Însă alta era filosofia lui Spiros:

— Viața ne cere îndrăzneală! Dacă nu-ți iei unele riscuri, vei putrezi între patru pereți. Te va mânca mizeria. Te va îneca monotonia.

Un zâmbet amar i-a venit pe buze când și-a amintit de privirea lui muștrătoare de fiecare dată când ea își declara ocupația: casnică. „Om de afaceri”, completa el cu o doză de mândrie în glas.

Cincisprezece milioane... ca să-ți găsești liniștea.
Gândurile se rostogoleau în mintea ei.

Cincisprezece milioane... ca să poți mânca liniștită.

Cincisprezece milioane... și să putrezești între patru pereți ai unei case închiriate. Mai bine să se bucure de casa ta altcineva decât să ți-o înghită banca. Poți ajunge și la închisoare. Pe numele tău sunt semnate polițe neachitate!

Respect pentru oameni și cărți

A respirat adânc, pentru a prinde curaj.

„În cele din urmă e doar o hotărâre. O voi face”, s-a gândit.

O fierbințeală i-a străbătut corpul. Fața i s-a aprins. Gura i s-a uscat, ca și când s-ar fi aflat în deșert fără un strop de apă. Și-a dezbrăcat geaca și a aruncat-o pe un scaun. O barcă înainta încet sub razele lunii, de parcă ar fi vrut să-i schimbe părerea. Persoane dragi, amintiri și evenimente se înecau într-un strigăt mut de îngrijorare.

S-a agățat de balustradă și s-a uitat în jos.

O despărțeau zece metri de pământ și câteva secunde de moarte.

Doar câteva secunde pentru a scăpa.

S-a aplecat mai mult și și-a lăsat lacrimile să alunece pe frunzele de leandru, care o privea de jos înfricoșat.

– Mamăăă!!!

O voce a rupt deodată tăcerea. S-a întors și a privit. Cei doi metri dintre ele erau viața, însăși viața, care o chema.

Au căzut una în brațele celeilalte. În momentul acela a luat și marea hotărâre: „O voi vinde!”

Vântul rece i-a înfiorat trupul și a intrat în casă împreună cu fata cea mică. A liniștit-o sărutând-o duios și s-a dus iarăși în pat.

Până în zori a umblat și a plâns fiecare colț al casei. Ușile înSORITE ale balconului, de unde privea iarna marea furtunoasă. Ferestrele cu perdele dantelate și terasele cu glastre. A mângâiat pentru ultima oară cu privirea bucătăria ei. „Regatul” său, care